

parada del peix.
La gent fugia de la seva cara de la Mort
amb pebres
però ell tornava a casa amb una bossa ple-
na de raïm
content de sentir-se alat.
M'ho deia sempre:
Als deu anys
vaig conèixer a mar gran.
Als dotze anys
vaig conèixer els temporals.
Els dofins. Els paranys dels horitzons.
No s'ho treia del cap:
Una vegada vaig perdre la roba i el rellot-
ge.
Escrivia Joan
en l'aire
quan la barca es va enfonsar.
No volia ser un negat anònim.
*
I deia la mare:
Camina empinat. Com si governés el vent.
Llàstima que no sàpiga guardar la seva
roba. Tu
has d'anar més viva Antònia
no amollis mai allò que és teu.
I el camí dels llavis
li regalimava pel mentó
igual que la sang
regalima
per les cames de les dones.

Una instantània

Els pits sota el jersei desafien la plaça
a la fotografia.
Era molt jove quan un espontani em va
fotografiar

baixant els esglaons de l'església. (Al fons
el campanar contra el cel.)
Els homes sortiren del bar amb una cassa-
lla a la mà.
Somreien
etilics i concupiscents.
era diumenge.
De tots ells només la mirada del pare era
aigua de la mar
amb veles.
No posseïa fortuna però teixia xarxes:
Atrapar el temps.
Recobrar el minut exacte de la puresa.
M'ho deia sempre:
Als tretze anys la mar ja em feia mal a
l'esquena.
Als quinze anys encara no coneixia la cas-
salla ni l'aspirina.
*
I deia la mare:
Encara somia platges. Tu no has de ser
com ton pare filla. Ell sempre
s'ha deixat seduir fàcilment.
I un rast de planys
se li va encallar a les genives
igual que els hams dels palangres s'enca-
llen
en les prades de posidònia.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Antonia Vicens

Dilluns 14 de novembre

a 2/4 de 7 de la tarda

Antònia Vicens, escriptora mallorquina (Santanyí, 1941).

Després d'una prolífica trajectòria com a novel·lista i comptabilitzades una quinzena de novel·les i una carrera consolidada, ara segons diu ha arribat a la poesia per un camí inusual i s'encamina, ja de gran, a conrear aquest gènere.

Tal com ens diu al preguntar-li, l'Anna Ballbona, en una entrevista sobre aquesta vocació poètica tardana. *Perquè ara em serveix més que la prosa. Quan la vida em va començar a caure a trossos, vaig pensar que la poesia seria el millor recipient per recollir-la perquè és un gènere molt elàstic i alhora molt resistent, pot ser molt dens i no passa res perquè el text ho aguanta. Ho has de dir tot amb poques paraules perquè la poesia obliga a comprimir i ara cerco comprimir en tots els aspectes de la vida: tot el que és superflu em fa nosa, cerc més l'essència de les coses i com que no ho trobo encara escric per continuar cercant i ara trob molt més plaer llegint poesia que novel·la per exemple. Ella m'ha trobat sense que jo ni tan sols l'esperes.*

*El primer, **Lovely** (2009), el vaig escriure en un mes d'estiu davall l'ombrel·la, més que escriure'l em va caure al damunt, això no passa mai en les novel·les, les has de treballar a poc a poc, pensant-ne l'argument, construint personatges... La poesia és com una pluja imprevista i immediata, que et banya o no. D'aquesta reflexió em va venir el títol **Sota el paraigua el crit** (2013). Les persones que has conegut al llarg de la vida tan si les vas estimar com odiar, no moren mai conviuen amb tu fins al final, jo duc les butxaques plenes de persones i coses...*

Segons ella la poesia no ha de tenir edat ni sexe. En les dues obres ens mostra de forma viva i descarnada les seves emocions, els seus pensaments, la seva mirada, la seva manera de viure com mai abans, un regal just acabar de celebrar els seus setanta-cinquè aniversari, ens

arribà el seu darrer llibre **Fred als ulls** (2015), un poemari que ens porta a l'origen de la tristesa, aquell lloc amagat a dins de nosaltres que creix amb els anys i ens parla de la nostàlgia, la fragilitat de la bellesa, del fred com a pou de la tristesa que s'acumula i fa pòsit molt endins, la injustícia i duresa del món – que absorbim pels ulls- els dos elements principals.

Sents que et desfàs com / aquells jerseis de punt de / mitja que feia la padrina estiraves un fil / i en un no res de jersei / només quedava el coll o el puny / d'una màniga ara tu / igual d'inconsistent.

Recentment s'ha publicat una biografia seva **Massa deutes amb les flors**, escrit per Sebastià Portell (Lleonard Muntaner Editors 2016), un regal just acabar de celebrar els seus setanta-cinquè aniversari i rebre el Premi Nacional de Cultura, 2016.

L'autora defineix la poesia: *La poesia és com una pluja que et banya.*

Selecció de poemes recitats del llibre **LOVELY**, d'Antònia Vicens

Absències

(No era amor la mà
que t'ensenyava a caminar.
No era la tendresa la cullera
que t'ensenyava el camí de la boca.
Deien:
Aquesta nena ens pertany
tenim tan poques coses!)
(No era amor la veu
que et va ensenyar l'abecedari.
Vares aprendre a llegir amb sang als genolls.
Deien:
Com els arbres novells
perquè no es vincli li posarem estaques.)
(No era amor la paraula
que t'obligava a anar ben dreta.
No era tendresa la paraula
que t'obligava a anar amb el cap sempre

alt.

Deien:

De la joventut
en treurem benefici.)

Arrels

A la memòria li han sortit arrels. Els records
són minúsculs com les monedes d'un cèntim. Cal
tenir-ne les butxaques plenes per poder anar al forn
a comprar pa.
I pare sempre m'ho deia:
Amb les butxaques buides perds l'equilibri.
El pa omple un home.
L'orgull omple una camisa.
Caminava satisfet pels passadissos del supermercat sota
els neons.
Escopia el lleu d'un verd alga devora les pomes i les taronges.
Escopia flegmes d'un groc rovell davant la